

Tere Tiiu!

Loodan, et Sul läheb endiselt hästi.

Kirjutan Sulle, et anda teada, et Sinu intervjuu avaldasime ..... detsembrikuu infokirjas.

.....

Ütlesid, et tegite kokkuleppe rääkida endast ainult positiivseid asju ja üldse ainult fakte, mis on kontrollitud või mida ise kogenud.

Panime kodukorda kaks tavapärasest erinevat kokkulepet.

Esimene – räägime ainult sellest mis on tõsi/tegelikkus/faktid, seda mis on õpetlik või naljakas. Seega jäi ära kirumine, taga rääkimine, külajutt.

Teine, sama oluline, et iseendast tuleb rääkida hästi. Näide: rääkisime võimalikust töökohast. Üks ütles, et mis mina enam, olen sant ja vigane. Mina käisin siis veel karguga ja küsisin vastu, et mis siis mina pean ütleva ja näitasin oma karku. Tema teatas, et mul on neid kodus kaks tükki. Vastasin, et mul on neli juba ära kulunud. Rohkem me seda teemat ei puudutanud.

Kõikide osalejate kohta on juhendaja hinnang ja teiste osalejate hinnang, mis oli ainult positiivne. Oli kohe tunda, et näitasid osalejatele õige suuna kätte. Aga miks 2 osalejat ei saanud tänukirja?

Eelviimasel päeval, kui kõik olid kohal, vaatasime koos kohal viibitud päevade tabelit. Neil oli seda huvitav vaadata. Tabeli koondis oli näha kohal oldud päevade arv ja puudunud päevade arv. Kohe tekkis neil hasart – kes oli kõige rohkem kohal või puudunud. Kaks puudujat „võistlesid“ omavahel. Tulemus oli viigiline – 14 puudunud päeva. Ligi pool kogu ajast.

Leidsin, et ka tänukiri peab olema väärtuslik nii saajale, kui ilmajääjale. Rekordpuudujad jäid ilma. Nad said grupikaaslaste hinnangud. Ühel neist oli lõpupäeval pisar silmis. Ta ei mäletanud aega, millal viimati ta oli enda kohta nii palju head kuulnud.

.....

Meie eesmärk on siiski inimestega tegeleda, nende enesehinnangut, toimetulekuvõimet ja iseseisvat hakkamasaamist tõsta. Mida Sina arvad?

Alati on inimene kõige tähtsam. Olenemata ametipostist või tööst, seal on ikka inimene kes ootab, et temast aru saadakse. Inimesed lihtsalt ei teadvusta seda või ei oska. Kui ei osata endast lugu pidada, siis on raske ka teistest lugu pidada. Vahet pole kes ta on. Muide on öeldud, et tõeline kuningas on see kes oskab teisi kuninglikult kohelda. Meie ühiskonnal on seda vaja veel õppida

.....

Kuidas kõlas see Sinu mõte, et „igal inimesel on oma lugu ...“ ja kas Sa ütlesid ka seda, et tähtis on mõista, mitte süüdistada.

Olen veendunud, et suurem enamus siia planeedile sündinud inimestest on karsklased. Kui inimesel on elus midagi juhtunud ja ta pole sellega osanud toime tulla, siis hakatakse tema käitumist arvustama. Tegelikult vajab ta abi ja mõistmist. Kõigis meis on alles sünnihetkel kaasa antud ilu.

Usun, et kui soovime anda kellegi kohta hinnangut, peaksime kõigepealt astuma „tema kingadesse“. Püüdma aru saada miks ta nii teeb ja alles siis võime võtta seisukoha. See on

sama asi mis oli meie kokkuleppes. Me ei eelda, ei ennusta, ei loe mõtteid. Küsime, uurime ja alles siis arvame midagi.

Kuidas Sa suhtusid ja said üle sellest, kui pärast stipendiumi päeva osalejate read olid hõredad?

Mina ei põdenud. Juba algusest peale andsin neile võimaluse näidata ennast mulle nii nagu nad ise soovisid. See oli nende valik. Ma kunagi ei rielnud. Vajadusel palusin selgitada puudumist/käitumist. Mitte inimene pole halb vaid tema tegudes/käitumises võib esineda puudujääke. ....

Kas oled nõus saatma mõnda pilti, mille võiks avaldada. Me küsime alati luba, kui soovime töötute pilte avaldada, seepärast – kas Sa oled ka nendelt seda küsinud?

Nad on kõiki pilte näinud. Teavad, et teie näete. Rõhutasin tihti, et kui mõni pilt neile ei meeldi, kustutan kohe ära. Neile oli pildistamine lõpuks väga oluline. Nii muutusid nemad ja nende töö väärtuslikuks, sest keegi pidas vajalikuks seda jäädvustada.

.....